

ลงแดง
Newbie

Re: ว่างเอ๋ยว่างเวง....หง่างเหง่งย่าคำระซังขาน
« **ตอบ #5** เมื่อ: ตุลาคม 11, 2007, 04:39:29 PM »

☆
กระทู้:
11

☹️ """"""เย็นวันที่ 6 ตลา หน้าหอใหญ่.....

, ☹️,,,,,,ผมนั่งหงอยอยู่ในเด็นท์ เห็นเยาวชน ชาย-หญิง กลุ่มหนึ่ง ทำทางสดใสรำเรง เดินกอดตำราคุยกันผ่านหน้าหอใหญ่ พวกเธอหยดมองภาพเหตุการณ์ 6 ตลา ที่ติดไว้ข้างทางเดินแล้วดูท่าทางตกใจ พร้อมทั้งมองมายังคนวัยใกล้เคียงรา กลุ่มใหญ่ที่นั่นคุยกันเสียงดังอยู่ใต้ต้นหางนกยูงหน้าหอใหญ่ คงนึกว่าบรรดาคุณป้า คุณลุงกลุ่มนี้มานั่งคุยอะไรกันอยู่ . ☹️.....หน้าหอประชุมใหญ่เนื่องแน่นไปด้วยเยาวชน คนหนุ่มใส ทำทางกระตือรือลั่น บ้างเดินเลือกซื้อเลือกหาหนังสือ พ็อคเก็ตบุ๊กที่ทำให้เธอและเขามองเห็นโลกที่กว้างขึ้น บ้างจับกลุ่มสนทนาถึงอนาคตอันสดใสของวันพรุ่งนี้...บ้างวิ่งขาย ลูกชิ้น ขายขนม ขายน้ำแข็งใสเพื่อหาทุนไปทำกิจกรรม เสียงโฆษกในหอใหญ่ประกาศเชิญชวนให้เข้าร่วมรับชม รับฟัง การอภิปรายในหอใหญ่ตั้งสลับไปกับเสียงใสไซของกลุมผู้ปฏิบัติงานจากกลุ่มองค์กรนักศึกษาจากหลายมหาลัย ทั้ง ธรรมศาสตร์ จุฬา,มหิดล,รามคำแหง,ะศุนย์นักเรียน,กลุ่มงานกรรกร ฯลฯ ที่ตะเบ็งเสียงแข่งขันกันร้องเชิญชวนให้เพื่อ สหายชายหญิงจากทุกถิ่นเข้าร่วมกิจกรรมในกลุ่มของตัวเอง.....วันโน้น...ทุกคนพูด ทุกคนคิด ทุกคนทำเพื่อวันพรุ่งนี้...วัน พรุ่งนี้ที่ดูสดใสเหลือเกิน...วันที่ฟ้าจะเป็นสีทอง.....

☹️.....หน้าหอใหญ่ ข้างบันได ยุทธนา กับ เขี้ยะ เด็กหนุ่มวัยสดใสจากฝ่ายชาวนา พรรคสังคมนิยม รามคำแหง นอนจม กองเลือดร่วมกับเพื่อนนักศึกษาประชาชนอีก 8 ศพ....ถัดไปข้างใน

.....วันนั้น....ฟ้าเป็นสีเลือด....เยาวชนคนหนุ่มสาวหายหน้าไปจากหน้าหอใหญ่ หายหน้าไปจากมหาวิทยาลัย

..... ☹️.หน้าหอใหญ่....วันนี้

แจ้งลบกระทู้นี้หรือติดต่อผู้ดูแล บันทึกการเข้า

หน้าแพรก
Newbie

Re: ว่างเอ๋ยว่างเวง....หง่างเหง่งย่าคำระซังขาน
« **ตอบ #6** เมื่อ: ตุลาคม 11, 2007, 10:10:55 PM »

☆
กระทู้: 7

มารออ่าน
ขอบคุณคับ

แจ้งลบกระทู้นี้หรือติดต่อผู้ดูแล บันทึกการเข้า

ลงแดง
Newbie

Re: ว่างเอ๋ยว่างเวง....หง่างเหง่งย่าคำระซังขาน
« **ตอบ #7** เมื่อ: ตุลาคม 14, 2007, 08:04:59 AM »

☆
กระทู้: 11

☹️ """"""วันโน้น....หน้าหอใหญ่ "เยาว" รำเรง สดชื่น แจ่มใส เคลื่อนไหวจัดกิจกรรมกันอย่างคึกคัก สายดาสอด สายมมองหาเพื่อน หามวลชนหน้าใหม่ที่กำลังจะเข้าร่วมขบวนการในอนาคต....เธอ....พูดคุย ชี้แจง เชิญชวน อย่างเอาการเอางาน ดวงตาเปล่งประกายแห่งความหวัง เมื่อพูดถึง.....อนาคตและวันข้างหน้าพูดถึงความรักความอบอุ่นแห่งชนชั้น....เยาว์...เธอช่างน่าชื่นชมจริงๆ

☹️.....วันนี้.....ก็ยังคงเหมือนวันโน้น....เยาว์....ที่เคยเดิน เคยเคลื่อนไหวอยู่หน้าหอใหญ่ก็ยังคงเหมือนเดิมคนเดิม....เพียงแต่จำ...เธอ...หลายคนหายไปกับกาลเวลา.....วันนั้นนอกจากจำนวนผู้คนที่น้อยลงไปจนน่าใจ

หาย....แต่หลายสิ่งหลายอย่างยังคงเหมือนเดิม.....หอยใหญ่เปลี่ยนแปลงไปนิดหน่อย ร่องรอยของคราบเลือด และกระสุนปืนถูกปิดบัง ลบเลือนไป...เยาว์ในวันโน้น...ก็เป็นคนเดียวกับเยาว์...ในวันนี้....แต่ทว่า.....

วันนี้ โสภิตา.....นิสิตหญิงนักกิจกรรมด้วยของธรรมศาสตร์ ยังคงเดิน คงตระโกน พุดคุยชักชวนให้ผู้คนไปเข้าร่วมกิจกรรมที่ห้องประชุมจารุพงศ์ เพียงแต่ในวันนี้....ดวงตาที่กลมโตไม่สดใสเหมือนก่อน ท่าทางเธอดูเหนื่อยอ่อนจากน้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้นกว่า 3 เท่าจาก "เยาว์" คนก่อน...วันนี้ เยาว์เหลือน้อยลงทุกที....เธอเดินเข้าไปหา ขวัญชัย นิสิตหนุ่ม ประธานพรรคยูงทอง ธรรมศาสตร์เมื่อวันโน้น พรางบ่นถึงเพื่อนๆคนอื่นที่หายหน้าหายตาไป แล้วพากันเดินเข้าไปหา...เยาว์...ในอดีตกลุ่มใหญ่ที่กำลังล้อมรอบโต๊ะอาหาร....บ้างกำลังยื่นพุดคุยกับแยม...นิสิตหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาหุ่นเพรียวลม ที่กลายเป็น อ.แยม นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์ชื่อดังจากจุฬาที่สะสมความรู้เอาไว้ที่พุง.....ที่ขยับแบกน้ำหนักตัวขึ้นสู่เผด็จการในทุกเวที

เหมือนจะไม่มอะไรเปลี่ยนแปลง....แต่ "เยาว์...เมื่อวันโน้น กลายเป็นเยาว์?(เหลือน้อย)ในวันนี้....กลายเป็นชายวัย(ใกล้)ชรา...หัวล้าน...หัวหงอก...พุงพลุ้ย...ดวงตาที่เคยสดใสตอนนี้ฝ้ามัว เสียงเรียกหาแว่นตาอ่านหนังสือกลายเป็นเรื่องปกติ....

☹️...วันโน้น...เยาว์...พุดกันถึงเรื่องอนาคต....วันนี้..เธอ....พุดถึงแต่เรื่องเมื่อวันโน้น...วันโน้นเธอมาต่อสู้ออกอนาคต....เพื่อวันนี้....แต่วันนี้เธอมาต่อสู้อีกเพื่อวันโน้น...วันโน้น...ในดวงตาของเธอมีแต่ความสดใสความรักที่มอบให้คนอื่น มอบให้มวลชน ...แต่วันนี้ ดวงตาเธอขุ่นมัว...สายตาแสดงถึงความจงเกลียดจงชัง ความเคียดแค้น...มวลชนที่รัก มวลชนที่ยิ่งใหญ่ของวันโน้น...กลายเป็นพวกรากหญ้าสามัญ...พวกขายสิทธิ์ขายเสียง...รอบตัวของเธอมีแต่พวกตลาดจีน...พวกลิวลั่วทักษิณ....พวกแจ็กลิ้ม....พันธมิตร...พวกรับใช้ คมข...สุดท้ายคือพวกกินข้าวแล้วไม่ยอมจ่ายดั่งค์

☹️ รังเอียงวังเวง...หง่างเหงงยาค่าระชังชาน....เสียงระชังแสดงสัญญาณเวลาที่ล่วงคล้อย...ผู้มากด้วยวัยวุฒิทั้งหลายเริ่มทยอยกันแยกย้ายกลับเคหา....

☹️...วันนี้...หน้าหอ....เยาว์...ตัวจริงที่สดใส ราเริง....กลุ่มใหญ่ เดินกอดตำราเรียนผ่านหน้าหอใหญ่....ผ่านหน้ากลุ่มคนที่เคย"เยาว์"...ที่เรียกตัวเองว่า...คนเดือนตุลา...พรางมองอย่างสงสัยว่า คุณยาคุณลุงกลุ่มนี้มานั่งทำอะไรกัน....เธอมองด้วยความสงสัยใคร่รู้แล้วก็เดินผ่านไป

☹️..."เยาว์" เดินผ่านหน้าหอใหญ่...เข้าไปบนพื้นที่เคยเป็นเลือดของวีรชน....เดินเข้าไปในสนามหญ้าที่งอกงามด้วยเลือดที่ไหลออกจากร่างของเพื่อจารุพงศ์และเพื่อนๆของเราเมื่อวันโน้น....เธอวางหนังสือแล้วนั่งคุยโทรศัพท์มือถือที่ไต่ต้นหางนกยูงที่ยังมีลูกกระสุนปืนฝังอยู่....เธอ...กำลังรอเสียงระชัง....รอเวลาที่เธอจะสร้างเดือนของตัวเอง.....สร้างประวัติศาสตร์ของเธอเอง....สร้างเรื่องเล่าที่จะเก็บไว้ในใจไว้เล่าให้ลูกหลานฟังของเธอเอง....เรื่องของคนเดือนมกรา...กุมภา

☹️...เมื่อคนเดือนตุลา....ยังคงเป็นคนเดือนตุลา....เมื่อ"เยาว์"ไม่สามารถส่งต่อความ"เยาว์"ของเธอให้คนรุ่นหลัง....เมื่อมีแต่คนเดือนตุลา...ไม่มีคนเดือน พฤศจิกายน....คนเดือนธันวาคม ๖☹️☹️☹️

☹️...วันนี้....คนเดือนตุลากลุ่มหนึ่งที่ยังมีความ"เยาว์"อยู่ในหัวใจ กำลังพยายามต่อสู้กับเสียงระชัง....ต่อสู้กับกาลเวลาในร่างกายที่ชราภาพลงทุกวัน.....ไม่ได้เพื่อที่จะสืบทอดความ"เยาว์"ในเดือนตุลา...แต่เพื่อที่จะกางทางให้กับคนเดือนมกรา....คนเดือนกุมภา...ที่จะตามมา...ก่อนเสียงระชังหมดยกจะดังมา

☹️☹️☹️...6 ตุลา ปีหน้า...บอกให้ลูกพามากินข้าวกับเพื่อนๆที่ทำสาดอีกนะครับ